

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **O. s., a. s., IČO X**
sídlem Č. 1403/2, X O.
zastoupena advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č. j. 26574-2/2020-900000-311,
ve věci zajišťovacích příkazů,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Žalobkyně se žalobou doručitou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci dne 17. 8. 2020 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č. j. 26574-2/2020-900000-311, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti zajišťovacím příkazům Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) všechny ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1212-19/2020-580000-11, 1212-20/2020-580000-11, 1212-21/2020-580000-11, 1212-22/2020-580000-11, 1212-23/2020-580000-11, 1212-24/2020-580000-11, 1212-25/2020-580000-11, 1212-26/2020-580000-11, 1212-27/2020-580000-11, 1212-28/2020-580000-11, 1212-29/2020-580000-11, 1212-30/2020-580000-11, 1212-31/2020-580000-11, 1212-32/2020-580000-11, 1212-33/2020-580000-11, 1212-34/2020-580000-11, 1212-35/2020-580000-11, 1212-36/2020-580000-11, 1212-37/2020-580000-11, 1212-38/2020-580000-11, 1212-39/2020-580000-11, 1212-40/2020-580000-11, 1212-41/2020-580000-11, 1212-42/2020-580000-11, 1212-43/2020-580000-11, 1212-44/2020-580000-11, 1212-45/2020-580000-11, 1212-46/2020-580000-11, 1212-47/2020-580000-11, 1212-48/2020-580000-11, 1212-49/2020-580000-11, 1212-50/2020-580000-11, 1212-51/2020-580000-11 (dále jen „zajišťovací příkazy“). Zajišťovacími příkazy správce daně uložil žalobkyni, aby zajistila úhradu dosud nestanoveného antidumpingového cla složením jistoty v celkové výši 44 569 301 Kč.

B) Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, jakož i zajišťovací příkazy. Namítala, že:
 - a) správce daně a žalovaný dospěli k nesprávným závěrům, že byly naplněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů ve smyslu § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „d. ř.“). Ve věci neexistovaly objektivní okolnosti, které by vzbudily obavu, že daň bude v budoucnu stanovena a že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Obavy správce daně, že bude žalobkyni stanovena daň, musí být prokázány z objektivního hlediska, nestačí pouze odkázat na probíhající daňové řízení a musí dojít k alespoň předběžnému právnímu posouzení, zda je postup vedoucí k doměření antidumpingového cla v souladu se zákonem, či nikoliv. Dále uvedla, že nejsou splněny podmínky pro stanovení antidumpingového cla, neboť skutková zjištění jsou nesprávná a nepřezkoumatelná. Tyto zjištění vycházejí téměř výhradně ze zprávy Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) ze dne 4. 7. 2019, případ č. OF/2016/0680/B1 (dále jen „zpráva OLAF-u“) a nejsou vypořádány rozpory s prováděcím nařízením Komise EU ze dne 15. 11. 2017, č. 2017/2093 o ukončení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1331/2011 na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem zasílaným z Indie bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Indie, a o ukončení celní evidence tohoto dovozu uložené prováděcím nařízením Komise (EU) 2017/272 (dále jen „nařízení č. 2017/2093“). Kontroly OLAF-u a Komise EU mají pouze konkrétní závaznost a nelze přihlížet pouze k závěrům OLAF-U. Žalobkyně žádným způsobem neobešla ani popřela účel antidumpingového cla. Dále zpracovatelské úpravy na zboží prováděné v Indii byly před dodáním žalobkyni dostatečné pro změnu deklarovaného místa původu zboží. Zboží sice bylo zřejmě dovezeno z Číny, avšak ve stavu, ve kterém bylo nutno provést zpracovatelské úpravy v Indii společnostmi, které měly technologické prostředky umožňující provedení takových úprav. Dále došlo k prekluzi práva oznámit údajný

celní dluh na antidumpingovém cle. Žalobkyně dále v podrobnostech odkázala na odůvodnění odvolání proti dodatečným platebním výměrům, jímž bylo žalobkyni dodatečně doměřeno antidumpingové clo, ve kterém poukázala na nesprávný postup správce daně při kontrole pro propuštění zboží. Uvedla, že pro vydání platného a přezkoumatelného zajišťovacího příkazu nepostačuje, že součástí správního spisu jsou skutečnosti, které nasvědčují tomu, že v budoucnu dojde k stanovení daně. Tyto musí být předmětem odůvodnění samotného zajišťovacího příkazu a musí obsahovat alespoň základní a přezkoumatelné úvahy správce daně, z jakého důvodu má odůvodněnou obavu o stanovení daně, kdy za předpokladu, že se žalobkyně neztotožňuje s právním názorem správce daně týkajícího se stanovení dodatečné daňové povinnosti, pak tyto úvahy správce daně musí vypořádat s námitkami žalobkyně. Odůvodnění údajné obavy o nedobytnosti v budoucnu případně stanoveného antidumpingového cla je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť správce daně nespecifikuje, zda má obavu, že případné doměřená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo vybrání případně doměřené daně bude spojeno se značnými obtížemi. Z odůvodnění zajišťovacích příkazů neplyne, která z uvedených alternativních hypotéz § 167 odst. 1 d. ř. je dle správce daně naplněna. Argumentace žalovaného týkající se toho, že z odůvodnění zajišťovacích příkazů vyplývá, že realizace projektu s názvem „*Projekt rozdělení společnosti O. s., a. s. ve formě odštěpení sloučením se společnostmi O. E. s. r. o. a R. E. s. r. o.*“ (dále jen „projekt přeměny“) ze dne 26. 2. 2020 povede k zásadnímu ohrožení dobytnosti doposud nestanovené daně, neodstranila vadu zajišťovacích příkazů. Z prvního odstavce na str. 8 rozhodnutí správce daně nelze poznat, zda zajišťovací příkazy byly vydány z důvodu obavy, že případně doměřená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo vybrání případně doměřené daně bude spojeno se značnými obtížemi. Pokud byly zajišťovací příkazy vydány z důvodu obavy nedobytnosti vymahatelné daně, pak správce daně tuto obavu nijak neosvědčil a ani neprokázal. Tvzení týkající se toho, že žalobkyně realizovala přeměnu společnosti, aby se vyhnula povinnosti uhradit případně doměřené antidumpingové clo, je nepravdivé a nemá oporu ve skutkovém stavu věci. Dále je nepravdivé tvrzení týkající se toho, že žalobkyně neoznámila správci daně realizaci projektu přeměny, když záměr realizovat projekt byl zveřejněn v obchodním věstníku a žalobkyně neměla žádanou informační povinnost vůči správci daně. Restrukturalizace žalobkyně započala již v roce 2017. Realizací projektu přeměny se postavení věřitelů nezměnilo, neboť práva věřitelů jsou zachována institutem křížového ručení dle § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev (dále jen „zákon o přeměnách“) a práva věřitelů z nesplacených pohledávek jsou chráněny právem na poskytnutí jistoty dle § 35 odst. 1 zákona o přeměnách. Správce daně může daňový nedoplatek vymáhat po nástupnických společnostech. Podmínka důvodné obavy o budoucí dobytnost antidumpingového cla není splněna. Správce daně při hodnocení budoucí dobytnosti daně zcela opominul bezproblémovou daňovou historii žalobkyně a jeho postavení na trhu. Zcela rezignoval na jakékoliv úvahy o možnosti nelikvidačního řešení (uhrazení antidumpingového cla formou splátek při povolení posečkání úhrady) a na jakoukoliv finanční analýzu ve vztahu k majetku žalobkyně a k výši hrozící daňové povinnosti, což způsobuje nezákonnost zajišťovacích příkazů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani právní posouzení žalovaného, že provedení finanční analýzy před vydáním zajišťovacích příkazů nasvědčuje obsah správního spisu;

- b) napadené rozhodnutí a zajišťovací příkazy jsou nezákonná, neboť nebyly vydány místně příslušným správcem daně, když žalobkyně ode dne 19. 12. 2019 měla sídlo na adrese Č. 1403/2, M. O., X O.

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 11. 2020 navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl následující. Žalobkyně se mýlí, pokud dovozuje, že při vydání zajišťovacích příkazů absentovaly základní a přezkoumatelné úvahy správce daně o tom, z jakého důvodu je přesvědčen, že v budoucnu dojde k stanovení daně žalobkyni v předmětné výši. Tyto skutečnosti jsou v zajišťovacích příkazech uvedeny, jakož i popsány v napadeném rozhodnutí na str. 20 odst. 4 a násl. Zejména se jedná o jednotlivá celní prohlášení žalobkyně za období 2016 až 2018 ve spojení se zprávou OLAF-u a kontrolního zjištění ze dne 26. 2. 2020, č. j. 1212-14/2020-580000-51, ze kterého je zřejmé, na základě jakých důkazů správce daně dospěl k závěru o naplnění první z podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů. Obsah je žalobkyni znám, když kontrolní zjištění jí bylo zasláno, a tudíž ho nebylo třeba transformovat do jednotlivých pasáží zajišťovacích příkazů, neboť správcem daně zjištěné a popsané obavy vycházely z objektivně existujících a přípustných důkazů. Tato odůvodněná obava byla oprávněnou, neboť posléze (v průběhu odvolacího řízení) byly vydány dodatečné platební výměry všechny ze dne 27. 5. 2020, č. j. 28096/2020-580000-51, 28096-2/2020-580000-51, 28096-3/2020-580000-51, 28096-4/2020-580000-51, 28096-5/2020-580000-51, 28096-6/2020-580000-51, 28096-7/2020-580000-51, 28096-8/2020-580000-51, 28096-9/2020-580000-51, 28096-10/2020-580000-51, 28096-11/2020-580000-51, 28096-12/2020-580000-51, 28096-13/2020-580000-51, 28096-14/2020-580000-51, 28096-15/2020-580000-51, 28096-16/2020-580000-51, 28096-17/2020-580000-51, 28096-18/2020-580000-51, 28096-19/2020-580000-51, 28096-20/2020-580000-51, 28096-21/2020-580000-51, 28096-22/2020-580000-51, 28096-23/2020-580000-51, 28096-24/2020-580000-51, 28096-25/2020-580000-51, 28096-26/2020-580000-51, 28096-27/2020-580000-51, 28096-28/2020-580000-51, 28096-29/2020-580000-51, 28096-30/2020-580000-51, 28096-31/2020-580000-51, 28096-32/2020-580000-51, 28096-33/2020-580000-51 (dále jen „dodatečné platební výměry“), jimiž bylo žalobkyni doměřeno antidumpingové clo v celkové výši 44 569 301 Kč.
4. Dále se žalobkyně mýlí, pokud dovozuje, že žalovaný pochybil, když dospěl k závěru, že tvrzení správce daně týkající se toho, že žalobkyně realizovala projekt přeměny za účelem vyhnutí se daňové povinnosti není zásadní okolností s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí a zajišťovacích příkazů, pro které by bylo nutné je zrušit. Pohnutky či motivace, které vedly žalobkyni k právním krokům směřujícím k realizaci projektu, tj. rozdělení žalobkyně formou odštěpení sloučením, nejsou ani podmínkou ani překážkou pro vydání zajišťovacích příkazů. V případě vydání zajišťovacích příkazů se tak jedná o irelevantní skutečnost.
5. Žalovaný nepochybil ani v případě, kdy odkázal na zpracovaný posudek ke dni 30. 4. 2016 a ke dni 28. 6. 2016, č. 117-12/2016 o majetku žalobkyně, který tvrzení žalobkyně ohledně toho, že projekt přeměny má svůj původ již v roce 2016, vyvrací a dále vypovídá o hodnotě a struktuře majetku žalobkyně, jakož i o skutečném finančním a investičním plánu žalobkyně za roky 2016-2018, resp. 2020. Obstojí tedy závěr správce daně o tom, že realizace projektu přeměny žalobkyně směřuje k odčerpání majetku vyšších hodnot, a tím i

ohrožení dobytosti doposud nestanovené daně (srov. též sdělení žalovaného ze dne 26. 3. 2020, č. j. 17134/2020-900000-60, včetně jeho doplnění ze dne 9. 4. 2020).

6. Žalovaný jednoznačně vyslovil závěr, že správce daně přistoupil k vydání zajišťovacích příkazů z důvodu, že dospěl k závěru o tom, že pro případ byl-li realizován projekt přeměny žalobkyně, bude případně žalobkyni doměřená daň v době její vymahatelnosti nedobytná (srov. např. str. 18 odst. 2 a 4, str. 19 odst. 6, str. 23 odst. 2 napadeného rozhodnutí). I kdyby tomu tak nebylo, je to nerozhodné, neboť důvody uvedené v § 167 odst. 1 věta první d. ř. se navzájem nevylučují, tzn. že mohou být naplněny i obě podmínky zároveň. Správce daně tak dostatečně přestřel důvody, které jej vedly k obavě o budoucí nedobytnosti budoucí daně. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru a na základě totožných důkazů jako správce daně. Nadto byl závěr o obavě o budoucí nedobytnosti budoucí daně podepřen novým zjištěním z Obchodního rejstříku vedeného u Krajského soudu v Ostravě oddíl B, vložka 4259 a to, že ke dni 1. 4. 2020 k realizaci projektu přeměny došlo.

D) Obsah správního spisu

7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 29. 8. 2019 byla u žalobkyně zahájena následná kontrola pro propuštění bezešvých trubek (dále jen „zboží“), jejíž předmětem bylo ověření správnosti deklarovaných údajů v celních prohlášení žalobkyně za období 2016 až 2018 v rozsahu deklarovaného původu zboží. Dle správce daně bylo prokázáno, že žalobkyně uvedla chybný původ zboží v Indii, přičemž skutečný a zastřený původ dovezeného zboží je v Číně. Správce daně tak dospěl k závěru, že antidumpingové clo činí 71,9 %, což odpovídá nedoplatku na antidumpingovém cle v celkové výši 44 569 301 Kč. Na základě uvedeného správce daně dovodil, že s největší pravděpodobností dojde k doměření antidumpingového cla a na základě jeho uvedených obav (projekt přeměny) dále dovodil, že bude v době vymahatelnosti antidumpingové clo nedobytné nebo že bude jeho vybrání spojeno se značnými obtížemi. Proto přistoupil k vydání zajišťovacích příkazů, kterými uložil žalobkyni, složení jistoty v celkové výši 44 569 301 Kč.
8. Proti zajišťovacím příkazům žalobkyně podala odvolání ze dne 14. 4. 2020, jehož odůvodnění doplnila dne 13. 5. 2020.
9. Žalovaný následně rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že co se týče majetkové struktury, má žalobkyně jediného vlastníka společnost H. G. s. r. o., IČO X, sídlem S. 49, X Z. H. Jedná se o totožného vlastníka, kterého mají i nástupnické společnosti O. E. s. r. o. a R. E. s. r. o. (nyní již O. M. s. r. o.) (dále též „nástupnické společnosti“). Jak bylo vymezeno v projektu přeměny, přešly části jmění žalobkyně na tyto nástupnické společnosti v důsledku rozdělení žalobkyně ve formě odštěpení sloučením. Právě žalobkyní realizované zásadní přesuny jejího majetku (vyjma daňových závazků) spolu s vědomím správce daně, že žalobkyni bude doměřeno antidumpingové clo, vedly správce daně k přesvědčení o oprávněnosti vydání zajišťovacích příkazů. S tím se žalovaný ztotožnil, neboť tomuto postupu svědčí i další skutečnosti, které nastaly po vydání zajišťovacích příkazů. Konkrétně se jedná o skutečnost, že ke dni 1. 4. 2020 došlo k realizaci projektu přeměny, jejímž důsledkem došlo k dramatickému snížení hodnoty majetku (vlastního kapitálu) žalobkyně na cca 2 560 000 Kč a zcizení nemovitého majetku, materiálu, nedokončené výroby a polotovarů, zboží a zásob na nástupnické společnosti, tj. hmotných složek podnikání žalobkyně. Další skutečností je, že došlo k ukončení následné kontroly pro propuštění zboží a k vydání dodatečných platebních výměrů na

antidumpingové clo v totožné částce jako u zajišťovacích příkazů. Tyto odpovídají po formální i materiální stránce právním předpisům i požadavkům vyplývajícím z judikatury. Pokud jde o obsah zajišťovacích příkazů, jehož prostřednictvím lze výhradně dovozovat, jaké skutečnosti měl správce daně za prokázané, či jakou pomůcku vzal při svém rozhodování za rozhodnou (zpráva OLAF-u, celní prohlášení žalobkyně za období 2016 až 2018, výsledek kontrolního zjištění ze dne 26. 2. 2020, č. j. 1212-14/2020-580000-51), tak i toto odpovídá zákonu, neboť uvedené nalezlo obraz v zajišťovacích příkazech obsahujících i důvody nezbytné pro jejich vydání. Závěr o ohrožení dobytosti antidumpingového cla podpořili další zjištění správce daně vyplývající z výpisů obchodního rejstříku, z výpisu katastru nemovitostí a z zjištění vyplývajících z projektu přeměny, kdy správce daně dospěl k závěru, že v případě realizace projektu přeměny nebude žalobkyně vlastnit nemovitý či movitý majetek vyšší hodnoty.

10. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z finanční analýzy v návaznosti na projekt přeměny vyplývá, že na společnost O. E. s. r. o. byla ze žalobkyně odštěpena aktiva tvořená dlouhodobým majetkem (přesun technického zázemí výroby) ve výši 49 400 000 Kč, zásobami ve výši 34 400 000 Kč, pohledávkami z obchodních vztahů ve výši 43 500 000 Kč, pohledávkami za jednateli ve výši 3 300 000 Kč a pohledávkou za O. E. s. r. o. ve výši 300 000 Kč. Na společnost R. E. s. r. o. byla ze žalobkyně odštěpena aktiva tvořená dlouhodobým majetkem neodepisovaným, tzn. pozemky ve výši 700 000 Kč a budovy a stavby ve výši 109 900 000 Kč (oprávky – 34 800 000 Kč), další dlouhodobý majetek ve výši 400 000 Kč a odložená daňová pohledávka ve výši 300 000 Kč. Z účetní závěrky žalobkyně za rok 2019 vyplývá, že všechny nemovitosti a pozemky jsou zatíženy zástavním právem smluvním vůči Komerční bance, a. s. Za splacení všech úvěrů u Komerční banky, a. s. ručila žalobkyně navíc i zástavním právem k pohledávkám z obchodního styku a avalovanou krycí bianco smlouvou. Dále na základě projektu přeměny měla žalobkyně postavení nájemce a nástupnické společnosti postavení pronajímatelů, proto bude žalobkyně povinna hradit nástupnickým společnostem kompenzaci za užívání nemovitostí. Na základě uvedeného lze žalobkyni považovat za společnost se značným rizikem vzniku nedoplatku, která nemá dostatek majetku, aby uhradila své daňové závazky. Nemajetnost žalobkyně svědčí o tom, že vybrání antidumpingového cla v budoucnu bude do značné míry obtížné, ne-li nemožné. S mírou pravděpodobnosti blížící se k jistotě lze dovozovat, že pokud žalobkyně fakticky převedla svůj majetek na jiné subjekty, tak tím fakticky ukončila svou podnikatelskou činnost, eventuálně tuto utlumila způsobem, který nedává žádnou garanci k tomu, že by byla sama schopna dostát svým daňovým závazkům majícím původ v stanoveném antidumpingovém clu. Po ekonomické stránce je žalobkyně nestabilní s vysokým rizikem nedoplatku. Plně odpovídá za plnění pracovně právních vztahů, když podle čl. 19 odst. 1 projektu přeměny nepřechází žádní zaměstnanci žalobkyně na žádnou z nástupnických společností. Na uvedeném nemůže změnit ani argumentace žalobkyně, že správce daně své pohledávky mohl zajistit a vymáhat jinak po nástupnických společnostech jako ručitelích. Předestřené postupy uvedené žalobkyní představují však z povahy věci, tj. slovy zákona „*vymožení spojené se značnými obtížemi*“. Vymáhání pohledávek po jiných právních subjektech, než je sama žalobkyně, přepokládá činění dalších právních úkonů věřitelem nebo budoucím věřitelem (např. přihlášení pohledávek v zákonné lhůtě, při jejímž zmeškání nelze pohledávku vymáhat). Tedy úkonů, které by správce daně jinak nemusel činit. Zákon o přeměnách obchodních společností a družstev totiž nestanoví povinnost rozdělované společnosti informovat přímo své věřitele o připravované či dokonce již realizované

přeměně. K povinnosti zaplatit clo dojde až jeho doměřením, resp. uplynutím lhůty stanovené v dodatečných platebních výměrech, tedy až po účinnosti projektu přeměny, neboť k doměření antidumpingového cla došlo až dne 25. 4. 2020. Důsledkem této okolnosti je, že nástupnické společnosti nebudou za tyto dluhy bez dalšího ručit, jak chybně v odvolání uvádí žalobkyně.

11. K odvolacím námitkám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že správce daně v odůvodnění zajišťovacích příkazů ve skutečnosti výslovně nekonstatoval, že bude žalobkyni antidumpingové clo skutečně stanoven. Tato okolnost však neznamená, že by předpoklad budoucího stanovení antidumpingového cla zajišťovací příkazy neobsahovala. Žalobkyni v odvolání citované závěry správce daně nevyjadřují nic jiného, než naplnění první z podmínky uvedené v § 167 odst. 1 d. ř. Zvláště pak, pokud žalobkyně opomněla citovat větu „s největší pravděpodobností dojde tedy k doměření příslušné daně (...)“ nebo větu „(...) existují objektivní skutečnosti, které zakládají vysokou pravděpodobnost, že daň (antidumpingové clo) bude v budoucnu vyměřena (...)“. Dále uvedl, že pokud zákonodárce výslovně předpokládá vydání zajišťovacího příkazu na „daň, která nebyla doposud stanovena“, postačí, pokud bude mít správce daně k dispozici alespoň pomůcky, které svědčí budoucímu vyměření daně. Naopak nevyžaduje žalobkyni dovozované objektivní důkazy nejlépe již ve formě existujících platebních výměrů. K námitce, že správce daně vycházel pouze ze zprávy OLAF-u uvedl, že správce daně vycházel i z dalších podkladů, přičemž dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85, jsou zprávy OLAF-u dostatečným podkladem pro dodatečné doměření antidumpingového cla platebním výměrem. K tvrzenému nevypořádání se s nařízením č. 2017/2093 se žalovaný nemohl vyjádřit, když žalobkyně rozpory nekonkretizovala. K tvrzené prekluzi předpokládaného a v budoucnu stanoveného antidumpingového cla uvedl, že tato námitka je neopodstatněná, když v předmětné věci bylo namísto aplikovat čl. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) ve spojení s § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „starý celní zákon“), resp. ve smyslu čl. 103 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen nařízení č. 952/2013) ve spojení s § 23 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), neboť jednání žalobkyně spočívající v uvedení nesprávných údajů do celkem 33 celních prohlášení mělo za následek neoprávněné snížení daňové povinnosti žalobkyně o více než 44 000 000 Kč a mohlo být důvodem pro zahájení trestního řízení. V takovém případě lze celní dluh sdělit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu, což dopadá i na předmětnou věc.
12. Dále uvedl, že správce daně dospěl k jednoznačnému závěru, že realizace projektu přeměny žalobkyně povede k zásadnímu ohrožení dobytnosti doposud nestanoveného antidumpingového cla, a to pro výrazné zmenšení majetku žalobkyně (nikoliv proto, že by vybrání antidumpingového cla mohlo být spojeno se značnými obtížemi). Žalovaný však přisvědčil žalobkyni, že tvrzení správce daně týkající se toho, že žalobkyně realizovala projekt přeměny za účelem vyhnutí se daňové povinnosti, správce daně nepřísluší předjímat takové závěry. Obdobné platí i pro výtku správce daně, který žalobkyni vyčetl, že mu řádně neoznámila realizaci projektu přeměny. Žalobkyni však skutečně zákon takovou povinnost neukládá (vyjma zveřejnění informace v obchodním rejstříku). Správce daně tak překročil meze správního uvážení, avšak bez vlivu na zákonnost zajišťovacích příkazů. Žalobkyni nelze přisvědčit, pokud dovozuje, že se realizaci projektu přeměny nezměnilo právní postavení věřitelů, neboť majetek žalobkyně nepostačuje na úhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

vyměřeného antidumpingového cla. Právní postavení správce daně se tak změnilo, když namísto toho, aby se mohl přímo uspokojit na žalobkyni jako přímém dlužníkovi, se může obrátit na nástupnické společnosti jako sekundárních dlužníků, a to pouze za předpokladu, že k přihlášení pohledávky dojde do 6 měsíců od účinnosti přeměny a předchozí vymáhání na žalobkyni bude neúspěšné. Zhoršením postavení jakéhokoliv věřitele je stav, kdy je tento nucen činit jakékoliv další kroky k ohlídání si svých práv oproti stavu, který by zde byl, pokud by nebyl vyvolán dlužníkem. Cesta k ochraně práv je tak komplikovanější, složitější a finančně náročnější, než by byla, kdyby k realizaci projektu přeměny nedošlo.

13. K namítané místní nepřislušnosti uvedl, že správci daně žalovaný dne 31. 1. 2020 udělil souhlas k provádění, resp. dokončení kontroly pro propuštění zboží u žalobkyně i přes to, že změnou sídla žalobkyně došlo k změně místní příslušnosti správního orgánu I. stupně. Správci daně bylo také sděleno, že v souladu s § 4 odst. 2 písm. b) celního zákona, pokud bude po provedené předmětné kontrole zjištěn celní dluh, vydá příslušné dodatečné platební výměry také správce daně. Dále z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 73/2013-35) vyplývá, že i kdyby rozhodnutí byly vydány místně nepřislušným ale věcně příslušným správcem daně, nejednalo by se o tak zásadní vadu řízení, která by mohla mít na zákonnost takto místně nepřislušným správcem vydaných rozhodnutí.

E) Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Je tedy věcně projednatelná.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.
16. Jednotlivé důvody, pro které dochází k vydání zajišťovacích příkazů jsou stanoveny v § 167 odst. 1 d. ř., dle kterého *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
17. Správce daně tak může vydat zajišťovací příkaz na daň dosud nestanovenou pouze tehdy, existují-li objektivní skutečnosti zakládající odůvodněnou obavu, že za 1) daň bude v budoucnu s přiměřenou pravděpodobností v určité výši stanovena a zároveň za 2) v době její vymahatelnosti bude tato daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi. Uvedené skutečnosti pak musí být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 Afs 251/2017-40).
18. K povaze zajišťovacích příkazů a jejich náležitostech, které musí splňovat, se již vyjádřil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90 (publ. pod č. 2001/2010 Sb. NSS) rozšířený senát vyslovil, že je „*správce daně povinen rozvést důvody vydání zajišťovacího příkazu, tedy proč pokládá vybrání daně za ohrožené*“. Dále v rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31 (publ. pod č. 3049/2014 Sb. NSS)

uvedl, že „naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139).

19. Výkladem výše citovaného ustanovení se dále Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, ve kterém uvedl, že „při vydávání zajišťovacího příkazu nebude na místě obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím. (...) Při výkladu a aplikaci § 167 odst. 1 daňového řádu musí správce daně, resp. žalovaný v řízení o odvolání, předložit přesvědčivé odůvodnění důvodů zajištění finančních prostředků daňového subjektu (srov. výklad k § 72 zákona o správě daní a poplatků v rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139, věc CZT). Je evidentní, že v nynější věci snesl správce daně a po něm i žalovaný velmi obsáhlé odůvodnění nezbytnosti vydání zajišťovacích příkazů. Nejvyšší správní soud k tomu doplnil, že „pojistkou proti hroící svévoli správce daně související s bezdůvodným zadržováním finančních prostředků daňových subjektů, na kterou upozorňovala stěžovatelka, je přitom výše zmíněná podmínka existence odůvodněných obav, které musí správce daně ve smyslu citované judikatury správních soudů řádně specifikovat a odůvodnit. Dané úvahy jsou přitom soudně přezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Afs 108/2015-35).
20. K zpřesnění výkladu zákonných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů došlo i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104 (publ. pod č. 3368/2016 Sb. NSS) a to tak, „že odůvodněnou obavu (tj. přiměřenou pravděpodobnost) lze vyhodnocovat jak jednotlivě ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům (stanovení daně a její budoucí dobytosti), tak i celkově. Pokud bude možno odůvodněnou obavu ve vztahu k jednomu či druhému prvku s jistotou vyloučit, pak zpravidla nebude možné zajišťovací příkaz vydat. Pokud ovšem bude dána určitá míra obavy ve vztahu k oběma prvkům je možné např. nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daňový subjekt se zbavuje majetku, který by mohl sloužit k uspokojení nedoplatku, a naopak.
21. Žalobkyně v žalobě uvedla, že jednotlivé podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů nebyly naplněny.
22. Správce daně i žalovaný při naplnění první podmínky, tj. že daň bude v budoucnu s přiměřenou pravděpodobností v určité výši stanovena, vycházely ze zprávy OLAF-u,

kontrolního zjištění ze dne 26. 2. 2020, č. j. 1212-14/2020-580000-51 (v rozhodnutí uvedeno ev. č. X) a dále z celních prohlášení žalobkyně za období 2016 až 2018 (č.: X, X, X, XX, X, X, X, XX, X, X, X, XX, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X), ve kterých žalobkyně uvedla původ dovezeného zboží v Indii. Konkrétně správce daně z těchto podkladů vycházel na str. 2 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 16 a 20-21 napadeného rozhodnutí. Nelze tedy přisvědčit žalobkyni, že správce daně (popř. žalovaný) vycházel pouze ze zprávy OLAF-u a pouze tam uvedených zjištění. I kdyby tomu tak bylo, jednalo by se o zjištění, které by postačovali pro to, aby bylo dodatečně doměřeno antidumpingové clo. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2015-11 (na který správně odkázal žalovaný ve svém napadeném rozhodnutí) „*zpráva o misi Evropského úřadu pro boj proti podvodům [čl. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999], byť se jedná o zprávu průběžnou či předběžnou, je dostatečným důkazem pro dodatečné doměření a zaučtování dovozního (resp. antidumpingového) cla, obsahuje-li jasné, určité a konkrétní informace popírající dovozcem deklarovaný preferenční původ konkrétního dovážенého zboží*“. Ze zprávy OLAF-u jednoznačně vyplývá, že deklarovaný původ předmětného zboží žalobkyní je nesprávný, přičemž původ tohoto zboží je v Číně, a to i za situace, kdyby zboží bylo v Indii předmětem zpracování, neboť takové zpracování nesplňuje pravidla původu dle příslušných předpisů. Dále ve zprávě OLAF-u je uvedeno, „*že při dovozu do ČR došlo k úniku 2 410 716 EUR vlastních zdrojů*“ vymahatelných na základě důkazů získaných v rámci vyšetřování.

23. Žalobkyni nelze dále přisvědčit, že v zajišťovacích příkazech by mělo být právní posouzení, zda je postup vedoucí k doměření antidumpingového cla v souladu se zákonem, či nikoliv. Tato námitka v zajišťovacím řízení nemá místo, neboť předmětem zajišťovacího řízení není samotné doměření antidumpingového cla, nýbrž zajištění finančních prostředků pro případ, že zde existuje odůvodněná obava, že antidumpingové clo bude v budoucnu doměřeno. Taktéž nemá v tomto řízení místo námitka, ve které žalobkyně uvádí, že nebyly splněny podmínky pro stanovení antidumpingového cla. Namítané skutečnosti z povahy věci souvisí se stanovením samotného antidumpingového cla, a nikoliv s prokázáním existence odůvodněné obavy. Ve světle výše citované judikatury by se pak jednalo o stanovení antidumpingového cla dvakrát. Tudíž uvedené námitky je přiléhavé tvrdit až v řízení, ve kterém je antidumpingové clo doměřováno.
24. Krajský soud uzavírá, že jak z rozhodnutí správce daně, tak i z napadeného rozhodnutí vyplývá, z jakých skutečností daňové orgány dovodily pravděpodobnost budoucího stanovení daně. S tímto hodnocením se krajský soud plně ztotožňuje a uzavírá, že pravděpodobnost (jistotu zákon nevyžaduje) budoucího stanovení daně byla v posuzovaném případě dána.
25. K namítané prekluzi krajský soud uvádí následující.
26. Podle č. 1. 221 odst. 4 celního kodexu účinného do 30. 4. 2016, platí, že „vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými právními předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněné v odstavci 3“. Podle č. 1. 103 odst. 2 nařízení č. 952/2013 (nahrazujícího celní kodex), „pokud celní dluh vznikl v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, prodlouží se tříletá lhůta uvedena v odstavci 1 na nejméně pět a nejvýše deset let v souladu s vnitrostátním právem“.

27. Podle § 265 starého celního zákona platí, že „vznikne-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit do 10 let ode dne vzniku celního dluhu“. Dle § 23 odst. 2 celního zákona platí, že „clo lze stanovit do 10 let ode dne vzniku celního dluhu, pokud přímo použitelný předpis Evropské unie stanoví, že lhůtu pro stanovení cla lze prodloužit“.
28. Dále v rozhodnutí ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Afs 152/2019–68 Nejvyšší správní soud uvedl, že z judikatury Soudního dvora Evropské unie „vyplývá, že k uplatnění prodloužené lhůty podle č. l. 221 odst. 4 (starého) celního kodexu postačí přezkoumatelná úvaha správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevýžaduje se tedy shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení. Není proto ani nezbytné, zda byl pořízen záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu, ačkoliv to může být významná indicie pro tento závěr.“ V souzeném případě žalovaný na str. 22 napadeného rozhodnutí uvedl s odkazem na příslušnou právní úpravu, že byla namíste aplikace desetileté prodloužené lhůty pro stanovení antidumpingového cla, neboť jednání žalobkyně spočívající v uvedení nesprávných údajů do celních prohlášení za období 2016 až 2018 mělo za následek neoprávněné snížení daňové povinnosti žalobkyně o více než 44 000 000 Kč a mohlo tak být důvodem pro zahájení trestního řízení např. trestného činu podle § 240 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon, účinného v době propuštění předmětného zboží do volného oběhu. Krajský soud výše uvedené považuje za dostatečné.
29. Žalobkyně v žalobě dále namítala nepřezkoumatelnost odůvodnění splnění druhé podmínky dle § 167 odst. 1 d. ř., tj. že v době vymahatelnosti antidumpingového cla bude toto nedobytné nebo bude jeho vybrání spojeno se značnými obtížemi. Dle zákonného znění postačí, aby došlo k naplnění pouze jedné z těchto variant, popř. mohou být naplněny varianty obě, neboť se navzájem nevylučují. Správce daně na str. 2 a 8 zajišťovacích příkazů uvádí, že byly naplněny obě alternativy, přičemž na str. 8 dále uvádí, že v důsledku jednání žalobkyně, ta přestala disponovat „prostředky, které by do budoucna poskytovaly celnímu úřadu alespoň nějakou záruku stran dobytosti dosud nestanovené daně“. Je tedy zřejmé, že správce daně se přiklonil k variantě první, tj. že antidumpingové clo bude v době jeho vymáhání nedobytné, což i následně prokázal a osvědčil, jakož i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Správce daně na str. 3-7 zajišťovacích příkazů podrobně popsal jaké práva a povinnosti, majetek a dluhy (vše vyčíslil) přechází v důsledku realizace projektu přeměny na nástupnické společnosti. Žalovaný dále na str. 14-18 taktéž popsal a vyčíslil kolik souhrnně finančních prostředků přešlo na tu konkrétní nástupnickou společnost a s kolika finančními prostředky žalobkyně disponuje. Dále žalovaný kvalifikovaně uvedl, proč je žalobkyně nestabilní a jaké další zjištění přispěly k tomu, že vybrání antidumpingového cla v budoucnu bude obtížné, ne-li nemožné. Krajský soud si tak dovoluje odkázat na zajišťovací příkazy a napadené rozhodnutí, neboť v těchto jsou podrobně popsány převody majetku žalobkyně, které jsou dle zjištění správních orgánů, ve velkém rozsahu oproti zůstatku, se kterým žalobkyně disponuje, přičemž tento zůstatek nepostačuje na úhradu antidumpingového cla. Krajský soud doplňuje, že je jedno, s jakým účelem tak žalobkyně činila, důležité je prokázat, že došlo/dojde k snížení majetku žalobkyně v takovém rozsahu, že ta nebude schopna si v budoucnu splnit své daňové povinnosti. Nebylo proto namíste konstatování správce daně, že žalobkyně přeměnu společnosti chtěla realizovat/realizovala, aby se vyhnula své daňové povinnosti, když postačila odůvodněná obava o to, že vymáhání antidumpingového cla bude nemožné

nebo spojeno se značnými obtížemi, což bylo prokázáno. Krajský soud, jakožto i žalovaný, přisvědčil žalobkyni, že správce daně nesprávně dovodil povinnosti žalobkyně jej informovat ohledně realizace projektu přeměny, neboť se jednalo o informaci veřejně přístupnou a dále žádný právní předpis tuto povinnost žalobkyně nestanovuje. Uvedené však nezpůsobuje nezákonnost zajišťovacích příkazů.

30. Krajský soud dále dává za pravdu žalovanému, že se postavení správce daně jakožto věřitele změnilo, neboť vymáhání pohledávek po jiných osobách, než je sama žalobkyně představuje vymáhání pohledávek, které je spojeno s dalšími navíc činěnými úkony, které může představovat právě žalovaným vyložená slova zákona, tj. vymožení, které je spojeno se značnými obtížemi. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na str. 23 napadeného rozhodnutí, kde je srozumitelně popsáno, proč se postavení správce daně zhoršilo. Krajský soud doplňuje, že uvedené nemá pro zkoumání splnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů žádný vliv.
31. Závěrem k námitce pod písmenem a) krajský soud dodává, že zajišťovací příkaz je „tzv. předstižným rozhodnutím založeným na často hypotetické úvaze, když se současně jedná o závažný zásah do majetkové sféry daňového subjektu. V souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti (srov. § 5 odst. 3 d. ř.) je tak správce daně před vlastním vydáním zajišťovacích příkazů nucen zvážit, zda vydání příkazů je s těmito zásadami v souladu, tj. zda se jedná o prostředek, který daňový subjekt co nejméně zatěžuje a ještě umožňuje dosažení cíle správy daní“ (srov. LICHNOVSKÝ, O., ONDRÝSEK, R. a kol. *Daňový řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 938 s.). Je tak nutno přihlížet k obojímu, přičemž dosažení cíle správy daní nesmí být vyloučeno. S ohledem na popsání zjištění jak v zajišťovacích příkazech, tak v napadeném rozhodnutí, je nutno konstatovat, že pokud by správce daně nepřistoupil k vydání zajišťovacích příkazů, jednal by tak v rozporu s § 1 odst. 2 d. ř., dle kterého *správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady*. Správce daně nehodnotil platební historii žalobkyně, která je dle jejího tvrzení bezproblémová, což je však prozatím v této fázi předčasné hodnotit. Dále je nutno uvést, že co se týče možnosti uhrazení antidumpingového cla formou splátek nebo posečkaní jeho úhrady je na žalobkyni, aby o uvedené zažádala, a to v řízení, ve kterém se antidumpingové clo doměřuje. Správce daně v zajišťovacím řízení úvahy o těchto možnostech vést nemusí za situace, kdy např. daňový subjekt snižuje stav svého majetku takovým způsobem, že aktuální zůstatek nebude stačit na uspokojení pohledávky správce daně, ačkoliv by měl pro to racionální důvod. Žalobkyně v žalobě citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 239/2015-66, ze kterého vyplývá, že správce daně „vede i úvahy o tom, zda je daňový subjekt aktuálně schopen daň uhradit, případně zda nedostatek části prostředků může řešit institut posečkaní, či bude daň již v okamžiku stanovení nejspíš nedobytná. Že budoucí daň převyšuje disponibilní finanční prostředky daňového subjektu, není samo o sobě důvodem pro masivní zajištění doprovázené týž den vydanými exekučními příkazy, po němž bezprostředně následuje nařízení exekuce (...)“. Dle uvedeného vyplývá, že úvahy o případném posečkaní jsou namístě tehdy, pokud daňový subjekt potřebnými finančními prostředky nedisponuje, resp. části finančních prostředků, což však nebylo případem žalobkyně. Ta finanční prostředky měla, pouze hrozilo, že dojde k jejich přenesení na jiný subjekt. Dále z uvedeného rozsudku vyplývá, že masivní odčerpání finančních prostředků není namístě tam, kdy je daňový subjekt v rozumné době schopen uvedené prostředky vygenerovat. O daný případ se však nejedná, neboť jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 18, žalobkyně v důsledku přeměny společnosti snížila svůj majetek takovým způsobem, že svou podnikatelskou činnost ukončila, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

utlumila bez garance toho, že by v budoucnu dostála svým daňovým povinnostem. K tvrzenému neprovedení finanční analýzy krajský soud uvádí, že správce daně vycházel při odčerpání majetku žalobkyně z projektu přeměny, přičemž v zajišťovacích příkazech nebylo výslovně vyčísleno, jakým majetkem bude žalobkyně disponovat v případě realizace přeměny společnosti. Žalovaný však na str. 15 napadeného rozhodnutí uvedl, že majetek v takovémto případě bude činit cca 2 560 000 Kč, přičemž dále rozebral (str. 17 a 18) přesuny majetku na nástupnické společnosti. K neprovedení finanční analýzy správcem daně se žalovaný vyjádřil na str. 24 napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl z čeho vyplývají údaje o hodnotě a struktuře majetku žalobkyně. Na základě uvedeného považuje krajský soud tyto námitky za nedůvodné.

32. Za nedůvodnou považuje krajský soud i námitku pod písmenem b) z následujících důvodů.
33. Dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky (dále jen „zákon o celní správě“), *celní úřad vykonává správu daní a jiných peněžitých plnění, stanoví-li tak jiný právní předpis.*
34. Dle § 13 odst. 1 písm. b) d. ř. *místní příslušnost správce daně, není-li dále stanoveno jinak, se řídí u právnické osoby jejím sídlem; pro účely správy daní se sídlem právnické osoby rozumí adresa, pod kterou je právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku nebo obdobném veřejném rejstříku, nebo adresa, kde právnická osoba sídlí skutečně, pokud se tato osoba do těchto rejstříků nezapisuje.*
35. Ze správního spisu vyplývá, že kontrola pro propuštění zboží byla u žalobkyně zahájena dne 29. 8. 2019. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku ze dne 15. 3. 2021 vedeného u Krajského soudu v Ostravě, oddíl B, vložka X vyplývá, že žalobkyně měla do 20. 12. 2019 zapsané sídlo na adrese S. 49, X Z. H. (okres J., Olomoucký kraj), přičemž k tomuto dni došlo ke změně sídla, a to na adresu Č. 1403/2, M. O., X O. (okres O.-m., M. k.). Dle uvedeného je zřejmé, že před tím, než došlo k vydání zajišťovacích příkazů, došlo k změně místně příslušného správce daně pro vydání zajišťovacích příkazů z Celního úřadu pro Olomoucký kraj na Celní úřad pro Moravskoslezský kraj. Uvedené žalovaný ani nepopírá, když na str. 25 napadeného rozhodnutí uvedl, že byl správcem daně dán souhlas k provádění, resp. dokončení kontroly pro propuštění zboží u žalobkyně, *„a to i přes to, že jinak přešla změnou jejího sídla místní příslušnost na jiný celní úřad (Celní úřad pro Moravskoslezský kraj)“.*
36. K otázce místní nepřislušnosti prvostupňového správního orgánu se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, konkrétně ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138, ve kterém uvedl, že *„takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediný, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení“.* Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69 dovodil, že je *„pochybení prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, vadou, resp. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem. To však ještě bez dalšího neznamená, že se jedná o takovou procesní vadu, která mohla mít ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro niž měl tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit.“*

Tomuto závěru totiž musí vždy předcházet úvaha krajského soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí“.

37. Krajský soud s ohledem na uvedené konstatuje, že v předmětné věci sice nerozhodoval místně příslušný správní orgán, avšak ve věci rozhodoval věcně příslušný správní orgán nadaný zákonem stanovenou pravomocí dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o celní správě ve spojení s § 167 d. ř. Jednalo se tak o vydání zajišťovacích příkazů správním orgánem odborně vybaveným k posouzení dané věci. K zásahu do veřejně subjektivního práva žalobkyně nedošlo, přičemž žalobkyně ani v žalobě neuvedla, jak bylo tímto postupem zasaženo do jejího veřejného subjektivního práva.

F) Závěr a náklady řízení

38. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 17. března 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu